

somt, hvis man skal gå ind i en situation som den, Enhedslisten fremfører her.

Vi vil dog sige, at der i en række af de andre ting er fornuftige tiltag i det, som Enhedslisten har fremlagt, bl.a. arbejdet for øjeblikkelig lukning af atomkraftværker. Det støtter vi, men vi mener, der i pind nr. 2 er et problem, og derfor kan vi ikke støtte forslaget i sin helhed.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jamen jeg vil sige til hr. Skaarup, at hvis man ikke er indstillet på at foretage den meget betydelige overførsel af midler fra EU-landene til de østeuropæiske lande, som der ligger i vores forslag, så bør man bestemt ikke trykke på den grønne knap i den anledning. Det kan jeg sådan set kun bekræfte, for det er meningen.

Og det handler jo blandt andet om, at vi ikke mener, det kan være rimeligt, at i dag forholdsvis velstående lande som Spanien og Irland skal blive ved med at modtage massive strukturfondsbidrag i en situation, hvor de sådan set godt kan klare sig selv, mens lande som Ukraine, Rumænien og Bulgarien får alt for lidt bistand.

Derfor synes vi godt, der kunne være en omlægning af de midler, sådan at fordi man én gang har fået bevilget et stort støttebeløb, behøver det jo ikke at betyde, at man dermed får ret til fra EU til alle tider at skulle beholde det støttebeløb. Der kunne man godt lave en omlægning. Det er det, der ligger i vores forslag.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Ja, men vi kan i Dansk Folkeparti udmærket forstå Enhedslistens argumentation her. Den er i og for sig meget fornuftig, fordi det, Enhedslisten siger, er bare, at der er en disharmoni i det europæiske samarbejde. Man har EU-landene, som kører som et stort lokomotiv derudad. Nu har danskerne så heldigvis bremset det lidt med vores nej den 28. september 2000.

Men man giver nogle lande nogle fordele her og tænker så ikke meget på en række af de andre østeuropæiske lande, som måske har miljøproblemer, som måske har problemer, har forskellige steder i samfundet, der halter, som man ikke får set på, og dermed er man med til at skabe en disharmoni og en dårlig udvikling i EU. Så det synspunkt er vi enige i.

Men vi mener bare, at der i forslaget til vedtagelse åbnes for kasserne, og det er så også det,

hr. Keld Albrechtsen nævner, at hvis man ikke ønsker den åbning for kasserne i første omgang i forhold til de østeuropæiske lande, så skal man ikke stemme for denne vedtagelse.

Derfor kan vi heller ikke stemme for den, men vi mener, vi er enige med Enhedslisten i, at vi har en forkert udvikling i Europa, en ubalance, og den bliver bare større og større, efterhånden som integrationen kører derudad, eksempelvis i form af Nicetraktaten, som sikkert kommer igennem med yderligere integrationstiltag.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Hr. Kim Behnke som ordfører.

Kim Behnke (FRI)

I 45 år blev det tidligere Sovjetunionen og store dele af Østeuropa mishandlet. Bevares, en række af de partier, som i dag er forslagsstillere til en af vedtagelserne, ja, de plejede jo omgang med folkene. Der blev afholdt demonstrationer. Der blev afholdt debatter i Danmark og andre vesteuropæiske lande, hvor man svingede pistolen over Vesteuropa og USA i særdeleshed, fordi det var storkapitalen, der svinede naturen til, osv.

Man lukkede fuldstændig øjnene, hver gang man vendte næsen mod øst, vel vidende, at vi, der en gang imellem så, hvad der foregik i de lande, kunne se, at lige præcis socialismen og kommunismen var naturens værste fjender. For dér så man, hvad der skete, når det var statsmedsmænd og politibureauet, der over femårsplaner skulle tage stilling til, hvad der skulle ske. Så var man fuldstændig ligeglad med naturen. Man smadrede alt, hvad man kunne smadrede.

Endelig efter 45 år fik de mennesker frihed. Og alle festtalerne blev holdt, da Berlinmuren faldt osv. i vinteren 1989-90. Nu skulle de være velkommen i familien af demokratiske vesteuropæiske lande.

Men jeg skal love for, at det gik hurtigt med at vende debatten fra at være en velkomsttale til, at nu skal vi stille betingelser. Nu er det ikke længere kommissærerne i Moskva, der svinger taktstokken og bestemmer, hvad der skal ske. Næh, nu er det kommissærerne i Bruxelles, der bestemmer, hvad der skal ske i de østeuropæiske lande.

Den frihed, de lande troede de havde fået, friheden til selv at bestemme, friheden til selv at træffe beslutninger om deres eget liv, deres egen verden, deres egen fremtid, blev meget hurtigt